

ГУРТУЙМОСЯ!

В.Ф.Семенюк

(050)384-79-16, (098)033-47-49

До остаточного рішення щодо написання цієї замітки мене спонукала стаття – крик душі пана В. Аністратенка «Україна понад усе!», надрукована у журналі «Український пасічник» №12 за 2016 рік.

Україна, Божою волею, як народ, територія і держава, несе на собі Хрест бути територіальним, державним і силовим бар'єром між цивілізованим осілим світом та злодійським, за сучасними мірками, кочовим. Таку роль Україна виконує і сьогодні, затиснута в лабетах між Росією та Європою. Генетично цивілізований світ своїм пріоритетом має накопичення як фундамент розвитку і побудови майбутнього для своїх народів. Інстинкт накопичення у кочового світу пригнічений, бо благополуччя в ньому створювалось не на ґрунті творення, а на основі грабунків та злодійства. Цей світ живе одним днем, а не майбутнім. І це закладене навіть у мові – там, де для росіянина «иностранец», тобто людина з якоїсь іншої сторони, куди можна бігти грабувати, для українця «іноземець» – людина з конкретної іншої, а не власної землі. Там, де в Росії (а історично вірніше в Московії) «родная сторонка», в Україні «рідна матінка земля». Саме земля-годувальниця була і є фундаментом благополуччя України як невід'ємної частини цивілізованого світу. Саме вона дозволяє виживати нам, українцям, в умовах жахливого злодійства, казнокрадства, обкрадання власного народу, які залишилися нам у спадок від радянського загарбницького (кочового) менталітету, що сповідувався в мілітаризованому колишньому СРСР.

Найяскравішими носіями самодостатності й елітності в українському народі були і є ми, пасічники. Менталітет творення, закладений у пасічницьку діяльність, має бути поширений на всю Україну заради її майбуття. Ми живемо в майже демократичній державі, де за законами демократії зміна правлячої еліти може здійснюватися лише шляхом виборів, а не, як показав наш плачевний досвід, за рахунок «помаранчевої» чи якоїсь іншої революції. Тому нам, пасічникам, яких в Україні біля трьохсот тисяч, треба гуртуватися не тільки заради якоїсь меркантильної ідеї («а що це нам дасть»), а головне,

заради майбутнього наших родин, наших дітей і онуків. Гуртом добре і батька бити, як кажуть в народі. Згуртувавшись, ми будемо мати силу не тільки для покращення наших сьогоденних справ, але й забезпечимо достойне життя і для наших нащадків. І Бог надає нам сьогодні можливість для такого гуртування у відродженому Всеукраїнському громадському об'єднанні «Спілка пасічників України». Основою для гуртування повинне стати бажання благополуччя не тільки сьогодні, але й назавжди. А це можливо лише за принципової, а не косметичної зміни правлячої еліти, за умови зміни казнокрадського менталітету в керівництві держави на менталітет творення, тобто на наш цивілізований пасічницький менталітет. Тоді і Європа прийме нас до себе без усяких острахів і застережень.

Для таких справ ми маємо всі необхідні умови. Ми маємо наші регулярні всеукраїнські зібрання, і це не тільки славнозвісний «Бджолярський круг», ми маємо бджолярську пресу, яка, як відомо, є «великий агітатор і великий організатор». У нас нема телевізійного каналу, зате ми маємо інтернет і соціальні мережі. Серед нас, пасічників, є і вчені, і літератори, і юристи, і економісти, і вчителі, і промисловці, і політики, які спроможні взяти на себе керівництво цивілізованою державою Україною. Нам не вистачає лише одного – єдності. А для єднання заради зміни нашого майбуття Бог дає нам дуже мало часу, якихось один–два роки до наступних всеукраїнських виборів.

Тому закликаю всіх небайдужих пасічників і всіх, хто годує свої сім'ї біля продуктів бджільництва – якнайшвидше ходімо до Спілки пасічників України, з нею ми переборемо всі наші негаразди!

Цю замітку направлено мною до всіх бджолярських видань, з якими відбувалась і відбувається моя співпраця і які я передплачую, для опублікування у формі відкритого листа заради можливого ознайомлення якнайширшого загалу українського пасічництва і бджільництва.

В.Ф.Семенюк

Можна підводити підсумки

У квітні 2017 року сповниться 46 років від початку моїх занять бджільництвом і 17 років - творчою роботою. За ці роки нагромадилося так багато досвіду й досягнень, що хочеться поділитися ними з вами, щоб не нести з собою в той райський світ. Свою багаторічну роботу в бджільництві варто розділити на дві частини: творчу й практичну з удосконаленнями роботи з бджолами.

Якщо говорити про творчу діяльність, не можна не згадати епізод, що виник у 2005 році в Ірландії. Стоїмо ми перед відкриттям Палацу конгресів, де буде проходити конгрес Апімондії, з головним редактором газети "Пасіка, бджола, здоров'я" А. М. Чеботарьовим (царство йому небесне), директором бджолокомпанії "Златомед" Я. А. Кошлатим, і підходить до нас гарна жінка у "вишиванці" з кошиком, у якому складене кілька баночок меду, накритих вишитою серветкою. Це виглядало красиво й символічно. Я запросив жінку в нашу компанію, щоб сфотографуватися. На моє питання, хто вона й кого тут представляє, одержав відповідь тільки на те, що вона Т. Ю. Васильківська. Кого представляє вона, відповіді не домігся, припускаючи, що від В. А. Ющенка. Тим більше, що на засіданні Генеральної асамблеї Апімондії передбачалося затвердження почесної премії в 10 тисяч євро імені В. А. Ющенко кращому бджоляреві світу (засновник - фірма "Віта-Європа", Великобританія). Наступного дня ми знову зустрілися на виставці "АпіЕкспо-2005", і Т. Ю. Васильківська із сином-перекладачем звернулася до мене з проханням познайомити її з президентом і генеральним секретарем Апімондії, членом-кореспондентом якої я є. Я виконав її прохання, більше того, посприяв також у вступі її у члени-кореспонденти Апімондії. Наполегливо став вимагати, щоб вона сказала, від імені кого вона бере участь у конгресі. Васильківська приховувала ім'я свого патрона, але запросила мене ввечері в паб. Я не питуший, тому відмовився.

Після повернення з конгресу фотографія з моєю статтею була опублікована в пасічницьких журналах і газетах. Так я познайомив вас із майбутнім приймачем Братства бджолярів України й організатора конгресу в Україні в 2013 році. Забігаючи наперед, скажу, Т. Ю. Васильківська не відрізняє бджолу від шершня або оси, але виявилася прекрасним організатором. Як показали пізніше підготовка, участь і подання на

наступних конгресах у 2007 році в Австралії, в 2009 році у Франції й у 2011 році в Аргентині, Васильківська презентувала українське бджільництво так, як ніхто інший краще не зробив би. Вісім років вона клопітко й наполегливо йшла до поставленої сімейної мети - провести конгрес в Україні. Для цього вона не зупинялася ні перед будь-якими перешкодами. Треба було їй стати асоційованим членом Апімондії, вона змінила голову правління Братства С. У. Уласика, заволодівши печаткою й установчими документами громадської організації «Братство бджолярів України», провела у Львові нелегітимний з'їзд бджолярів (правильно було б назвати установчі збори), не маючи законних членів, на якому затвердила новий статут без колишніх засновників і творця Братства В. А. Юценка. Після цього Братство на чолі з її президентом Т. Ю. Васильківською стає асоційованим членом Апімондії. Дорога відкрита до генеральної асамблеї Апімондії, щоб разом з іншими асоційованими членами проголосувати у Франції за проведення конгресу в 2013 році в Україні.

Васильківська продумала все до дріб'язків: мед і медовуха лилися річкою на конгресі у Франції безкоштовно, прекрасний ансамбль зі Львова з ранку до вечора грав, співав і танцював на всіх площадках конгресу. На попередньому конгресі Васильківська поклала у свою скарбничку "Міс Апімондія" (у її віці), кілька медалей і дипломів за український мед невідомого виробника. Усе йшло як не можна придумати краще. Якби й українське бджільництво одержало хоч би якийсь поштовх до розвитку. Більш того, всі українські пасічніцькі керівники й функціонери не були Васильківською допущені до участі в конгресі. Вона на них склала список "нон-грата" й їх не зареєстрували учасниками конгресу. Мене також усіма шляхами маринувала, щоб я не потрапив на конгрес, і тільки завдяки Л. І. Боднарчуку (царство йому небесне) я туди потрапив, одержавши від нього запрошення VIP-персони.

Підсумки проведеного Васильківськими конгресу в Києві ви знаєте з моїх численних статей. Цікаво інше: минуло після конгресу в Україні три роки, де ж Братство і Т. Ю. Васильківська (не видно й не чути)? Чому? Тому що сімейний бізнес-план виконаний, гроші привласнені, й поки нового бізнес-проекту не придумала. А де ж були ЗМІ, владні структури, що дозволили Васильківським провести конгрес без дивідендів для українського бджільництва? Зібралися бджолярі України на свої підсумки в Баришівському районі. Прибув і я розповісти про підсумки конгресу й ролі сімейного бізнесу Т. Ю. Васильківської. Не дав В. О. Соломка мені можливості виступити. Окремі пасічніцькі журнали ("Український пасічник", "Пасіка", "Бджолярський круг") не захотіли надрукувати мою статтю про підсумки конгресу в Україні (мабуть, солідарні з Т. Ю. Васильківською).

Писав я багато, й не тільки про Т. Ю. Васильківську, але на це ніхто не реагував. Усі аспекти життя бджолярів, бджоли й галузі "Бджільництво" були постійними моїми

рубриками. Понад 1000 статей моїх надруковано в різних пасічницьких газетах і журналах, як в Україні, так і за кордоном.

Сьогодні користуються попитом мої книги з бджільництва й апітерапії. Їх 27 книг, не рахуючи 3 збірники поезії про бджолу й бджолярів та 2 художніх повістей. З усією скромністю скажу: цінність моїх книг у тім, що я за свій рахунок об'їхав усі континенти земної кулі й зібрав народні рецепти на основі продукції бджільництва майже з усіх країн, переклав їх на рідну мову й видав у своїх книгах, щоб порушити традицію передруковувати авторами книг ті самі 7 рецептів. Зараз у банку даних понад 2300 рецептів, якими користувалися за кордоном, тепер користуються й в Україні. Знайте, традиційна офіційна медицина досягла найвищого рівня, але не займалася й не займається профілактикою захворювань. Тут неперевершена роль належить народній медицині, у складі якої видне місце займає апітерапія.

У бджільництві я роками сам удосконалювався, впроваджуючи нові методи й спорядження, удосконалював свою пасіку для випробування й поширення. П'ять запатентованих винаходів і не менше незапатентованих. Заслугує вашої уваги вуликова рамка 435x285 мм тим, що не має розширювачів Гофмана, тому вуличка між рамками завжди 12 мм, але головна її перевага в тім, що відсутній просвіт між щільником і нижньою планкою, а це дуже важливо для переходу зимового клуба бджіл з нижнього розплідного корпусу у верхній медовий корпус при зимових морозах. Не менш корисна така ж рамка, але з рухливими алюмінієвими перегородками й 8 гнутими дерев'яними секційними рамками щільникового меду. А як корисно користуватися зимовою годівницею, коли недостатні запаси корму у вулику. Мій винайдений верстат у змїну може приготувати понад 100 гнутих секційних рамок! А кочова пасіка в Кунзі з елітною квартирою в ньому? Не треба піднімати корпуси й у цілому вулики, не треба виносити для відкачки меду рамки: усе під руками в павільйоні цілий рік. За одну ніч павільйон з 18 бджолосім'ями відбуксований із Переяслав-Хмельницького району за Дрогобич (середня швидкість 70 км/год). При цьому конструкція павільйону й особливо вентиляція вулика дозволяють перевозити пасіку в будь-яку годину дня й при будь-якій температурі повітря. Про таку пасіку видана мною книга "Сучасна пасіка в павільйоні" і знято фільм "Конструкція кочового павільйону". Для поширення мого досвіду використання сучасної вдосконаленої пасіки був побудований на відособленій ділянці землі під Києвом музей сучасного бджільництва, де зимував і кочовий павільйон. Щорічний збір меду становив 90-95 кг із вулика.

Закінчуючи свою журналістську діяльність, відповім на численні телефонні дзвінки про роль і життєздатність Спілки бджолярів України. Я багато разів критикував колишнє керівництво Спілки та її президента, покійного Леоніда Івановича Боднарчука, хоча добре розумів, що не буде життєздатною ця громадська організація без особистої

зацікавленості в її роботі кожного бджоляра. Менталітет бджоляра, як будь-якого українця, такий, що якщо від держави не буде підтримки, його ніхто не змусить вступати в члени суспільства. Формально існувала й зараз існує з новим статутом і керівництвом Спілка пасічників України, але все добре на папері. Де-факто, немає в неї перспективи й не буде доти, поки не скористаємося досвідом Чехії, Польщі, Туреччини, Італії й інших країн. Не в членському внеску в 100 грн, а в повазі бджоляра, визнанні його професії й у підтримці його благородної праці.

Навіщо я все це вам говорю? Думаю, це моя остання стаття, тому я відзвітував перед вами. Багато або мало я вніс у розвиток бджільництва країни? Дай Боже кожному бджоляреві зробити стільки. Звичайно, я міг би зробити більше. Я не розповів вам про свою роботу Індивідуального члена міжнародної федерації пасічницьких організацій "Апімондія". З 1997 року кожні два роки я за свій рахунок відвідував конгреси, знімав на камеру новинки й видавав фільми й писав статті, щоб доводити до відома своїх бджолярів-земляків про всі новинки у світовому бджільництві, виступав на сесіях конгресів зі статтями про досягнення українського пасічництва.

Пробачте мені за те, що мало допомагав вам. Напередодні свого 81-річчя мої думки зайняті серйозною хворобою сина, та й мої сили вже не ті, хоча аналізи всі позитивні. Раджу тим, хто хоче стати довгожителем, серйозно почитати мою книгу "Мій метод здорового способу життя, щоб стати довгожителем" і щодня боротися за своє здоров'я, не прибігаючи до послуг аптеки. Ніколи не здавайтеся! Як говорив Марк Твен: "Єдиний спосіб зберегти здоров'я - це їсти те, чого не хочеш, пити те, чого не любиш і робити те, що не подобається".

Доброго вам здоров'я й пасічницьких успіхів, щоб бджоли приносили вам насолоду й здоров'я, щоб вас завжди тягло до них. Я продовжую консультивати всіх, хто звертається до мене, висилати всім свої неповторні й цінні книги й фільми, хто замовляє їх у мене. Мої телефони: (050)5140699, (067)5840942. Ел. пошта: ulyani [ch@voliacable.com](mailto:ch@voliacable.com), ulyani [ch@svitoline.co](mailto:ch@svitoline.co)  
[m](mailto:ulyani@svitoline.co)  
[nl](mailto:ulyani@svitoline.co)  
m.

Щиро ваш

М. В. Улянич

